

27.05.2025

Elämä on

Katsoinko taas yhteen kuiluun
jonka reunalla pyörin ja ihmettelin, opin
jotain sen pohjalla näin
minne veisi se, jos sen vangiksi jäin.

Ja taas, jälleen kerran, palaan takaisin
omalle polulle matkaa jatkamaan
jotain suurta, suurempaa tavoittelemaan
uusia ain ylempiä oppimaan
itseäni kasvattamaan

kiitollisena siitä
ettei ajallisen maailman tuskat ja vaivat
pääse matkaani jarruttamaan
eikä sitä tuhoamaan.

Tietysti tuska ja huoli näkemästä
opitusta, osin ehkä myös koetusta
kulkee matkassa, ja toivo
ett' voisi olla auttamassa.

Vaan, kaikella on rajansa ajallisen ajassa
myös auttamisessa
suuntien korjaamisessa, muuttamisessa.

Ajallinen on aika
johon kuuluu kaikenlaista
ihmisen kasvua ja oppia
erilaisia kokemuksia hyvästä ja pahasta
- ei kaikkea ole tarkoituskaan
poistaa ja torjua.

Raskasta nähdä ja huomata
ett' kaikki ei olekaan mahdollista
vaikka ajattelisi kuinka suuria ja kauniita
tulevien kuvia ja toiveita.

Maailma on kuitenkin omansa paikka
ja sinne kuuluu kaikenlaista, hyvää ja pahaa
sotaa ja rauhaa
turvaa ja turvattomuutta
kaikenlaisia opettavaisia tekoja ja polkuja
elon kohtaloita.

Ja, mistä koskaan voi tietää
itse kunkin ihmisen elämänpolkujen tarkoitusta

- sillä, muistathan, "tarkoitus"
on aina kaiken yllä
eikä ihminen ymmärrä
suuruuksien tarkoituksia
eikä ihmisen ymmärrys yllä
käsittämään hyvien ja pahojen merkityksiä
ajallisen matkalla.

Joten, katso, näe ja opi
ole kiitollinen kaikesta oppimastasi
ja jatka matkaa kohti uutta suurempaa
uutta aikaa ja maailmaa
jossa elämä on toisenlaista.

Ja, kuka vielä voi sanoa, paljonko parempaa
sillä mahtuuhan sinnekin omaansa vaivaa
toisella tasolla, edelleen oppia oppia
tulevien ja kaukaisten suuruuksia.

Sillä, elämä kaikkineen
on opin ja kasvun, kehityksen suuri tie
eikä pieni ihminen vielä tiedä
minne, ja millaisiin kaikki aikanaan vie.

Mutta, risukasojen, kuoppien, kaivojen
kovienkin koetusten kautta
elämä kehitystä ain edelleen vie
- se on sellainen tämä elämän tie -
josta itse kukin ihminen
oman osansa toteuttaa ja edelleen vie.

Ruusuiset ajatukset ajallisista
ovat kauniita, ja toiveet suuria
mutta, ovatko ne kuitenkin aina
oikeita - ja parhaita
kasvun ja kehityksen kumppaneita.

Sillä ihminen kasvaa parhaiten
kokemusten ja raskaiden kautta
... pettymystenkin kautta.

Jalostuu mieli ja luonne koetusten kautta
joskus kauneudenkin
sillä, onhan niilläkin paikkansa auringon alla
lohdun ja levon antajana
jotta jaksaa hän taas itseään kasvattaa
kohti tulevaa uutta, hieman parempaa.

Aika kyynistä, vois ajatella ...
- niin, elämä on.

Kädestä kuin kohtalon
ja kuka ikinä osaa sanoa, mikä se kohtalo on
ja mikä / kuka sen taustalla oikeasti on.

Kuin arpa kohtalon, lauletaan laulussakin
se kuin oikullinen on - siis, kuin ...

Vaan, kuka / mikä se arvan heittäjä, valitsija
kaiken säätäjä ylin - on.

*